

La pilota de bàsquet

Quasi tots els divendres, l'Àlex sentia un pes a l'esquena i una tibantor al coll que no sabia clarament d'on provenien. Intuïa que de les llargues hores de classe a l'institut. La setmana a l'institut havia estat atapeïda d'explicacions a les aules (quin cansament a última hora amb el sol cremant les persianes del desdoblament V!) i, a la tarda, s'estirava rendit al sofà mirant la tele digital amb quatre-cents canals. Amb el comandament anava passant de l'un a altre fins que enxampava un partit de rugbi australià o una pel·lícula.

Després de berenar apareixia carrer amunt amb una pilota de bàsquet a la mà i, sol, anava a la pista de bàsquet, que era quasi buida. I ell, amarrat a la pilota roja com si fos un talismà, corria botant-la d'un costat a l'altre. S'aixecava en suspensió i mirava d'encistellar la bola.

Corria, botava, girava, flexionava els genolls.

"Un joc és sempre mental". L'Alexandre primer jugava desafinat. Pensava en altres coses i la pilota es decantava al costat dret, feia una paràbola irregular i anava a petar contra l'anella de ferro. El so desacordat del cèrcol li evocava el seu desafinament interior. La pilota roja es passejava pel cèrcol i sortia fora llepant els límits. Una altra vegada topava amb força al tauler o es quedava curta i fregava la malla com una burla. Fins que no s'asserrenava. "Calma't, Àlex, i tira-la dins. Posa't més a prop, intenta un tir més fàcil i la pilota entrarà. No busquis sempre el llançament més complicat". Així que es va apropar a la cistella i, a frec de tauler, es va alçar en suspensió, dret i amb la mirada concentrada, va aviar la pilota, que va volar descrivint la trajectòria d'una bomba i va entrar en una cistella neta i va dir-se: "La primera". Li agradava el soroll de la malla de corda

Andreu Loncà

Andreu Loncà

quan la pilota hi entrava. I després hi tornava: "La segona". Després, li revenia la desconcentració i la fallava moltes vegades. L'Àlex, que feia només una setmana havia començat el curs a l'institut, mirava de bandejar totes les preocupacions innecessàries, però li costava.

El seu cos se li allargava sense contemplacions, se li havia d'afegir la irrupció de pèls a les aixelles i al sexe. L'Àlex, cada cop que es dutxava, en arribar a casa, s'havia d'acostumar a la imatge que li retornava l'espill: llarg, amb els braços estirats, la fesomia canviada i els pèls del sexe. Posava música d'un grup radical de lletres extremes –Resistència!– i tonades fortes i es deixava acariciar el cos pel raig d'aigua i per l'olor del sabó. Però la pilota de bàsquet era el seu talismà: el seu ordinador interior. La seua harmonia secreta. La manera d'ajuntar la mà i la mirada. L'eix del cos i la vertebració del seu diàleg interior.